

TOMAS DIRGĖLA APIE RAGANA ŠIOKIATOKIĄ

Iliustravo Viktorija Ežiukas

DOMAS ir
TOMAS
rekomenduoja

NUO

6

IKI

12

METŲ

TYTO ALBA

TOMAS DIRGĖLA
APIE RAGANĄ
ŠIOKIĄTOKIĄ

Iliustravo Viktorija Ežiukas

VILNIUS 2023

Bibliografinė informacija pateikiama Lietuvos integralios bibliotekų informacinės sistemos (LIBIS) portale ibiblioteka.lt.

Šį leidinį draudžiama atgaminti bet kokia forma ar būdu, viešai skelbti, taip pat padaryti viešai prieinamą kompiuterių tinklais (internete), išleisti ir versti, platinti jo originalą ar kopijas: parduoti, nuomoti, teikti panaudai ar kitaip perduoti nuosavybėn.

Draudžiama šį kūrinį, esantį bibliotekose, mokymo įstaigose, muziejuose arba archyvuose, mokslinių tyrimų ar asmeninių studijų tikslais atgaminti, viešai skelbti ar padaryti visiems prieinamą kompiuterių tinklais tam skirtuose terminaluose tų įstaigų patalpose.

Knygą pirmą kartą išleido leidykla „Dominicus Lituanus“, 2014

© Tomas Dirgėla, 2014, 2023

© Viktorija Ežiukas, iliustracijos, 2023

© „Tyto alba“, 2023

ISBN 978-609-466-775-6

Turiny

Apie raganą Šiokiątokią.....	7
Keletas žodžių apie katino Pelės vardą.....	10
Gana linksmas sapnas apie turgų.....	16
Grįžkime į pradžia.....	24
Šiokiostokios dainininkės karjera.....	32
Kaip Šiokiątokia gal net ir poete tapo.....	44
Kaip Šiokiątokia tapo kokios nors pasakos veikėja.....	66
Šiokiostokios lyg ir vaikystė.....	75
Mintis išrasti skraidančias šluotas.....	78
Grįžkime į vaikystę.....	82
Kaip Šiokiątokia sumanė įsigyti automobilį.....	93
Kaip Šiokiątokia nusprendė keisti gyvenimo būdą.....	102
Šiokiątokia ir pirmoji meilė.....	109

APIE RAGANĄ ŠIOKIATORIA

Kitą kartą be galo tamsaus ir tankaus miško viduryje stūksojo trobelytė. Joje gyveno ragana.

Iš kamino šaltėlesnę dieną ir naktį ligi pat medžių viršūnių kildavo tiršti dūmai (gal naktį kildavo ir virš medžių – juk tamsoje neįžiūrėsi). Kodėl kildavo, o ne krisdavo žemyn, niekas iki šiol dar neišsiaiškino.

– Dar neišsiaiškinau, – paklaustas patvirtindavo niekas.

Kai saulė pasislėpdavo už medžių, trobelės languose įsižiebdavo šviesos. Prie durų pasirodęs juodas katinas garsiai mūktelėdavo:

– Mūūū!

Bet po geros valandėlės prisimindavo esąs ne koks raguotis, todėl kaipmat pasitaisydavo:

– Kakariūkūū!

Pats tai išgirdęs išraudonuodavo it koks serbentas, o netrukus ir savąją prigimtį prisimindavo:

– Miau!

Iš tiesų tai buvo Pelė. Taip taip, puikiai suprantu, ką dabar manote:

– Kažkokia, atsiprašant, mišrainė: katinas mūkia kaip karvė, gieda kaip gaidys, miaukia kaip katinas, o pasirodo, kad tai graužikas!

Tiesiog toks nebūdingas katinų giminei buvo jo vardas.

Ar įdomu, kodėl šeimininkė savo juodą katiną pavadino nei šiaip, nei taip? Ir net ne anaip? Juk įprastai jie vadinami tiesiai šviesiai: Piciumi, Rainiumi, Miciumi, o ne kaip nors kreivai tamsiai.

Ne veltui (o už eurą trisdešimt) ir populiarioje katinų estrados dainoje sakoma:

*Tiktai Juodis arba Micius,
Gal dar Picius, gal koks Rainius...
Tiktų Murka arba Kicius,
Bet Pelė – vaje, koks kvailas!*

Kad vidury nakties nežadintumėt manęs klausdami apie katino Pelės vardą, keletą žodžių apie tai tarstelėsiu dabar...

KELETAS ŽODŽIŲ APIE KATINO PELĖS VARDĄ

Kartą raganą Šiokiątokią užplūdo liūdesys ir ji nusprendė įsigyti augintinį.

Žurnale „Raganos“ ji perskaitė, kad garsios ir žinomos šiuolaikinės raganos mėgsta peles. Jas galima apkirpti, supinti ar net perdažyti ryškiai žaliai ar blyškiai mėlynai, nešiotis kišenėje ar madingame rankinuke.

– O tai tau! – šūktelėjo iš džiaugsmo Šiokia-
tokia.

– Kam, ar man? – ataidėjo iš miško glūdumos.

– Ne, ne tau! – atsišaukė ragana.

– Et... Kaip ne man, taip ne man...

Ragana pinigų tuo metu turėjo ne per daugiau-
siai, o per mažiausiai (neseniai teko atsiskaityti už
malkas, internetą ir elektrą), tad nusprendė traukti
turgun. Girdėjo, kad ten viskas pigiau.

Apėjusi turgų kelis kartus, Šiokiatokia buvo beprarandanti viltį rasti nebrangią pelę. Bet nei iš šio, nei iš to, o tiesiai iš dešinės prie raganos priėjo žmogelis ir mandagiai paklausė:

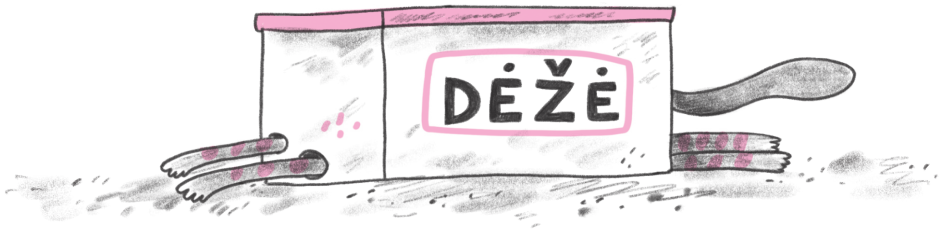
– Atleiskite, ar kartais ne jūs pametėt viltį?

– **Oi, aš, aš!** Labai ačiū! – padėkojo Šiokiatokia už sugražintą viltį ir saugiai įsidėjo į rankinuką.

Netrukus ragana metė žvilgsnį į vieną pardavėją.

– Ponia, nemėtykit žvilgsnio kur pakliuvo! – užkliudytas pasipiktino pardavėjas.

Šalia jo stovėjo kartoninė dėžė, ant dėžės puikavosi užrašas „Dėžė“.

Pamaniusi, kad viduje gali būti pelē, ragana prekeivio paklausē:

– Ar toje dēžēje kartais ne pelē?

Pardavējas šyptelējo kiek suktai ir maloniu bal-seliu patikino:

– **Pelē, pati tikrausia pelē...** Negi katinas. Prisiekiu. Pridēkit ausj. Girdit, kaip cypsi? Katinas juk necyptų kaip pelē. Jam būtų mažų mažiausiai **gēda!**

– Gal ir teisybē... Beje, o ko jūs taip suktai šypsotēs? – vėl įtariai paklausē ragana.

– Galiu šypsotis tiesiai, – atsakē pardavējas ir šypsena ištiesino.

Ragana pridējo prie dēžēs ausj ir išgirdo cyptelėjimą.

Gražinusi ausj į vieta, Šiokiatokia sumokėjo keturis popierinius ir saujelę nepopierinių pinigų ir laiminga su dēže parskuodē namo.

– Dabar gyvensiu kaip iš „Raganų“ žurnalo! –
džiūgavo Šiokiatokia.

Ragana atidarė dėžę. Dideliam (dviejų metrų)
nustebimui, ji išvydo ne pelę, o juodą juodžiausią
katiną. Katinas ir toliau elgėsi it kokia pelė, todėl ra-
gana nutarė, kad tai ir yra pelė.

– Tik kiek didoka. Matyt, valgi. Ir prausta seno-
kai, juoda kaip derva...

Prileidusi į vandenį karštos vonios ragana su-
prato, kad kažkas čia ne taip. Greit sumetusi kas,
karšto vandens prileido į vonią.

Šiokiatokia išmuilino katiną muilais ir šampū-
nais taip gausiai, kad sunku buvo susigaudyti – ar
tai jazminų, ar ramunėlių, o gal ūkinio muilo ar le-
vandas auginančio ūkininko kvapas.

Trynė ragana gyvūnėlį dviem kempinėmis ir
keturiais trintukais vienu metu. Paskui putas nu-
plovė vandeniui ir pamatė tą patį juodą katiną. Tik
labiau kvepiantį.

Neaišku, ar dėl balon išpilto vandens, ar dėl labai jau katiniškos pelės Šiokratokia nuliūdo ir užmigo. Užtai susapnavo gana linksmą sapną apie turgų...

TOMAS DIRGĖLA – populiariausias Lietuvos vaikų rašytojas, kurio knygos nuolat kartojamos ir verčiamos į užsienio kalbas, o vaikai tiesiog eina iš proto dėl jo detektyvinės serijos „Domas ir Tomas“! T. Dirgėla parašė jau daugiau kaip 40 knygų, vaikai jį atpažįsta net gatvėje ir būtinai pasidomi būsिमomis knygomis ar paprašo bendros nuotraukos.

Pirmoji Tomo Dirgėlos knyga, padėjusi jau kultiniu tapusiam vaikų rašytojui atkelti į vaikų literatūros pasaulį, ėmė ir atgimė iš naujo!

Būna raganų šiokių, būna ir tokių, bet ir šiokia, ir tokia yra tik viena – tai šios knygos ragana! Nors gyvena miško trobelėje, augina juodą katiną ir neretai būna piktoka, Šiokiatokia visai neprimena įprastos, šluotą pasikinkiusios pasakų veikėjos. Čia ji bando siekti dainininkės karjeros, rasti bendrą kalbą su poezijos mūzomis ar vairuoti. O viską, kaip ir dera, vainikuoja meilės vainikai, pakeičiantys raganišką Šiokiestokios būdą, it varnalėšą atsineštą iš vienišos vaikystės...

Šioje knygoje autorius barsto smagius nonsenso prieskonius, papildytus Viktorijos Ežiuko iliustracijomis, ir kviečia drauge apsiauti savo pačius pirmuosius knygų vaikams autoriaus batus.

Pirkite internetu
www.tytoalba.lt

NUO

6

IKI

12

METŲ